

Odluka:

GŽ 1336/2016-2

Zbirni podatci

Broj odluke: GŽ 1336/2016-2

Datum odluke: 19.04.2017

Vrsta odluke: Presuda

Vrsta predmeta: Građanski - drugostupanjski

[Poveznica do dokumenta na portalu IUS-INFO](#)

Tekst

13 GŽ-1336/16-2

Republika Hrvatska
Županijski sud u Zadru
Zadar, Ulica plemića Borelli 9

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Županijski sud u Zadru, po sutkinji Katiji Hrabrov, u pravnoj stvari tužitelja K. K. iz Z., OIB:..., zastupanog po punomoćniku T. G., odvjetniku u Z., protiv tuženika VB L. d.o.o. OIB:..., zastupanog po zakonskom zastupniku, a ovaj po punomoćniku M. Đ., odvjetniku u Z., radi naknade štete, odlučujući o žalbi tuženika protiv presude Općinskog građanskog suda u Zagrebu, poslovni broj Pn-1590/11 od 21. rujna 2016. godine, dana 19. travnja 2017. godine,

presudio je

Odbija se žalba tuženika VB L. d.o.o. kao neosnovana i potvrđuje presuda Općinskog građanskog suda u Zagrebu, poslovni broj Pn-1590/11 od 21. rujna 2016. godine.

Obrazloženje

Uvodno označenom presudom suda prvog stupnja suđeno je:

"Nalaže se tuženiku VB L. d.o.o. OIB:... isplatiti tužitelju K. K. iz Z., OIB:... iznos od 6.215,53 Eur u kunsjoj protuvrijednosti po srednjem tečaju Hrvatske narodne banke na dan isplate sa zateznom kamatom tekućom od 23. prosinca 2011.godine do 31. srpnja 2015.godine po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za pet postotnih poena, a od 1. kolovoza 2015.godine do isplate po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja

kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena te iznos od 1.950,00 kn sa zateznom kamatom tekućom od 5. veljače 2011.godine do 31. srpnja 2015.godine po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za pet postotnih poena, a od 1. kolovoza 2015.godine do isplate po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, kao i naknaditi mu trošak parničnog postupka u iznosu 13.590,00 kn sa zateznom kamatom tekućom od 21. rujna 2016.godine do isplate po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, sve u roku 15 dana."

Protiv citirane presude žalbu je izjavio tuženik pobijajući je zbog bitne povrede odredaba parničnog postupka, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i pogrešne primjene materijalnog prava, s prijedlogom da se žalba uvaži, pobijana presuda preinači na način da se odbije tužbeni zahtjev tužitelja te naloži tužitelju platiti tuženiku troškove parničnog postupka zajedno s troškom sastava žalbe, koju popisuje, podredno da se ista presuda ukine i predmet vrati sudu prvog stupnja na ponovno suđenje. U žalbi ističe da iz pobijane presude nije razvidno je li prvostupanjski sud tužbeni zahtjev našao osnovanim na temelju odredbi Zakona o obveznim odnosima koje se odnose na odgovornost za materijalne nedostatke ili koje se odnose na odgovornost za naknadu štete, budući da se radi o dva potpuno različita instituta.

Prvostupanjski sud da je u pobijanoj presudi zauzeo stav da davanje stvari na popravak trećoj osobi bez informiranja prodavatelja i zatim naknadno potraživanje troškova popravka od prodavatelja predstavljaju zahtjev za otklanjanje nedostataka po osnovi čl. 410. Zakona o obveznim odnosima, što predstavlja pogrešnu primjenu materijalnog prava. Naime, kupac svoja prava

po osnovi materijalnih nedostataka može ostvarivati samo prema prodavateljima, a ne prema trećim osobama. Suprotno tvrdnjama tužitelja razvidno je kako je u predmetnom postupku upravo on postupao nesavjesno. Tužitelj se nije valjano koristio pravima iz ranije navedenog članka, čime je isključena odgovornost tuženika po toj osnovi. U odnosu na odgovornost za naknadu štete iz spisa da je razvidno kako ne postoji protupravnost radnje tuženika, čime otpada odgovornost tuženika i po toj osnovi. Naime, tuženik je od strane stručnih osoba informiran kako na vozilu nema nedostataka, dakle, tuženik nije znao za nikakav nedostatak, a vozilo je i kupljeno s klauzulom kupljeno - viđeno osim toga, tužitelj čak nije niti omogućio tuženiku otklanjanje nedostataka te je time postupio na način koji je štetan za tuženika.

Sud prvog stupnja u obrazloženju pobijane presude nije naveo razloge o odlučnim činjenicama niti valjanu pravnu kvalifikaciju činjeničnog stanja. Također, nekritički poklanja vjeru svim navodima i iskazima tužitelja, dok je neuvjerljivim ocijenio sve dane iskaze i navode koji su bili u suprotnosti s navodima tužitelja. Smatra kako u prvostupanjskom postupku nije niti uopće može biti dokazana iti jedna relevantna činjenica na temelju koje bi se moglo odlučiti o tužbenom zahtjevu. U odnosu na vještačenje ističe kako je vještak na temelju vlastitog stručnog znanja opisao samo ono što je zapravo i mogao opisati, tj. opisao je samo jednu od mogućih teorija na koji način je šteta nastala i to na temelju iskaza svjedoka, prvenstveno tužitelja, koji ga je u tu svrhu i angažirao. Vještak je unaprijed pri vještačenju polazio od pretpostavke da je tuženik odgovoran za kvar te isključio ostale mogućnosti, što je zasigurno dovelo u pitanje njegovu objektivnost. Nije jasno zbog čega sud prvog stupnja ne smatra upitnom činjenicu da se svjedok M. F., kojemu nekritički poklanja vjeru, sjeća svih detalja predaje vozila koji bi išli u korist tužitelju, dok se ne sjeća naziva jedinog K. serviseru u S. B. kod kojeg je navodno godinama servisirao automobil, odnosno jedinog pitanja na koje nije bio mogao biti unaprijed pripremljen. Iz navoda i iskaza svjedoka tuženika, a i iz tijeka događanja nakon kupoprodaje automobila, sasvim je razvidno da je predmetno vozilo bilo funkcionalno i ispravno te kako na istom nisu rađeni nikakvi radovi osim izmjene turbo punjača pa je nejasno zašto sud prvog stupnja iste smatra netočnima i odbija utvrditi mogućnost njihove ispravnosti.

U odgovoru na žalbu tužitelj je osporio žalbene navode tuženika ističući da je sud prvog stupnja ispravno presudio iznos naknade štete tužitelju s osnova skrivenih nedostataka i mana stvari sukladno čl. 410. st. 2. Zakona o obveznim odnosima. Bespredmetni su žalbeni navodi tuženika da je tužitelj dao vozilo na popravak trećoj osobi bez informiranja tuženika te da je postupao nesavjesno i onemogućio otklanjanje eventualnih kvarova od strane tuženika. Ističe da je po prvom servisu u ovlaštenom servis - centru uvidio mane i nedostatke stvari. Predmetni kupoprodajni ugovor od 22. studenoga 2010. godine nesumnjivo je potrošački pa u odnosu na žalbeni navod tuženika da je istim ugovorom isključena njegova odgovornost za skrivene mane i nedostatke vozila ističe da je takva odredba ništetna. Predlaže da se žalba tuženika odbije kao neosnovana i potvrdi pobijana presuda suda prvog stupnja.

Žalba nije osnovana.

Po ocjeni ovog drugostupanjskog suda, sud prvog stupnja nije počinio bitnu povredu odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 2. toč. 11. Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine", 148/11 - pročišćeni tekst, 25/13 i 89/14 - dalje ZPP), na koju u žalbi sadržajno ukazuje tuženik, budući da pobijana presuda ima razloga o odlučnim činjenicama, dani razlozi su jasni i neproturječni, a o odlučnim činjenicama ne postoji proturječnost između onoga što se u razlozima presude navodi o sadržaju isprava i samih tih isprava, slijedom čega se ista može ispitati.

Prvostupanjski sud nadalje, nije počinio niti bitne povrede odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 2. toč. 2., 4., 8., 9., 13. i 14. ZPP, na koje ovaj drugostupanjski sud pazi po službenoj dužnosti, temeljem čl. 365. st. 2. istoga Zakona.

Predmet spora je zahtjev tužitelja da mu tuženik isplati iznos od 6.215,53 EUR u kunsjoj protuvrijednosti na ime troška popravka motora u automobilu marke K. S., koji automobil mu je temeljem Ugovora o kupoprodaji od 22. studenoga 2010. godine tuženik prodao, kao i iznos od 1.950,00 kn kojeg je imao na ime troška utvrđivanja kvara po vještaku.

Sud prvog stupnja je, na temelju izvedenih dokaza, utvrdio da je između tužitelja, kao kupca, i tuženika, kao prodavatelja, dana 22. studenoga 2010. godine zaključen Ugovor o kupoprodaji vozila K. S., da je tuženik kod nabave vozila imao saznanja o određenim neispravnostima istoga, dok tužitelj nije imao saznanja o nedostacima jer isti nisu bili vidljivi prilikom pregleda vozila, a niti ga je tuženik obavijestio o nedostacima, odnosno o tome da je izvršen popravak motora većeg obima, pa kako je tužitelj 22. prosinca 2010. godine sam popravio vozilo i pri tome imao trošak popravka u iznosu od 6.215,53 EUR, kao i trošak utvrđivanja kvara po vještaku u iznosu od 1.950,00 kn, to je u cijelosti udovoljio postavljenom tužbenom zahtjevu.

Pri tome ocjenjuje da je tužitelj postupio sukladno čl. 410. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine", broj 35/05 i 41/08 - dalje ZOO) te pravodobno i uredno obavijestio tuženika o skrivenim nedostacima (koji tuženiku nisu mogli biti nepoznati) te zatražio plaćanje troškova potrebnih da se vozilo dovede u vozno stanje uz dostavu troškovnika popravka, dakle, zatražio otklanjanje nedostataka, pri čemu smatra rok od 14 dana, koliko je prošlo od dostave zahtjeva za otklanjanje nedostataka do trenutka kada je tužitelj sam platio trošak popravka, smatra primjerenim.

Iz spisa predmeta proizlazi da je između tuženika, kao prodavatelja, i tužitelja, kao kupca, zaključen Ugovor o kupoprodaji automobila marke K. S., uz ugovorenu cijenu od 111.900,00 kn uz naznaku da se automobil kupuje po principu "viđeno - kupljeno", odnosno da se isključuje odgovornost prodavatelja za sve vidljive i skrivene materijalne nedostatke stvari koja je objekt prodaje.

Prema odredbi čl. 408. st. 1. ZOO ugovaratelji mogu ograničiti ili

sasvim isključiti prodavateljevu odgovornost za materijalne nedostatke stvari, s tim da je prema st. 2. istoga članka odredba ugovora o ograničenju ili isključenju odgovornosti za nedostatke stvari ništetna ako je nedostatak bio poznat prodavatelju, a on o njemu nije obavijestio kupca, a i onda kada je prodavatelj nametnuo tu odredbu koristeći se svojim monopolskim položajem te ako se radi o potrošačkom ugovoru.

Pravilno je sud prvog stupnja, i po ocjeni ovog drugostupanjskog suda, analizom iskaza saslušanih svjedoka u postupku i dovodeći ih u vezu s dokumentacijom u spisu te izvedenim vještačenjem po vještaku prometne struke, utvrdio da je tuženik kod nabave vozila imao saznanja o određenim neispravnostima, da popravak motora koji je naručio tuženik nije proveden po pravilima struke u tehnički potrebnom obimu da bi mogao nastaviti nesmetani rad kroz očekivano dulje vrijeme eksploatacije, a o kojim nedostacima prilikom kupnje tužitelj nije mogao imati saznanja jer nisu bili vidljivi prilikom pregleda vozila, a niti ga je o tome obavijestio tuženik.

U tom dijelu ovaj drugostupanjski sud u cijelosti prihvaća činjenično stanje utvrđeno prvostupanjskom presudom, kao i primjenu materijalnog prava (čl. 375. st. 5. ZPP).

Naime, prema odredbi čl. 410. st. 1. ZOO kupac koji je pravodobno i uredno obavijestio prodavatelja o nedostatku može po svom izboru: 1) zahtijevati od prodavatelja da mu nedostatak ukloni, 2) zahtijevati od prodavatelja da mu preda drugu stvar bez nedostatka, 3) zahtijevati sniženje cijene, 4) izjaviti da raskida ugovor.

Tužitelj je pravodobno i uredno obavijestio tuženika o uočenim nedostacima pismenim zahtjevom koji je tuženik zaprimio 7. prosinca 2010. godine te od njega zatražio otklanjanje nedostataka, na koji zahtjev tuženik nije odgovorio u roku od 14 dana, nakon kojeg roka je tužitelj sam o svom trošku popravio vozilo, čime je postupio po odredbi čl. 410. ZOO, slijedom čega je ovlašten od tuženika potraživati utužene iznose s osnove popravka vozila, uključujući i naknadu koju je imao na ime procjene štete na vozilu, odnosno angažiranja stalnog sudskog vještaka.

Stoga je sud prvog stupnja na potpuno i pravilno utvrđeno činjenično stanje pravilno primijenio materijalno pravo kada je udovoljio postavljenom tužbenom zahtjevu, kao i odredbu čl. 154. st. 1. ZPP prilikom donošenja odluke o troškovima postupka. Slijedom iznesenog valjalo je, temeljem čl. 368. st. 1. ZPP, odbiti žalbu tuženika kao neosnovanu i potvrditi pobijanu presudu suda prvog stupnja.

U Zadru 19. travnja 2017. godine

S U T K I N J A
Katija Hrabrov